

ДО ОНОВЛЕНОЇ АЛЬМА-МАТЕР

ЧЕРЕЗ 35...

Валентина ШПАК

Випускники спеціальності «Трудове навчання» 1983 року (групи А, Б групових керівників Дмитра Мельника і Степана Нечая) прибули до рідного навчального закладу майже у повному складі, за винятком трьох чоловік, які не з'явилися, і ще трьох, які, на жаль, вже ніколи не зможуть прийти.

Зустріли гостей доктор педагогічних наук Микола Курач і викладачі педагогічного коледжу Юрій Цимбалюк та Олександр Ємець. У старовинній читальній залі нашої бібліотеки Микола Курач розповів про сучасний навчальний заклад — гуманітарно-педагогічну академію ім. Тараса Шевченка, зокрема про організацію освітнього процесу, спеціальності, які можна тут здобути, а також

відповів на всі запитання. Випускники отримали інформаційні матеріали для профорієнтаційної роботи зі школярами та вчителями.

За 35 років змінилася матеріально-технічна база ВНЗ, створено нові кабінети, аудиторії, музейні та виставкові кімнати, з якими із задоволенням ознайомилися гості з далеких 80-их. Юрій Цимбалюк запропонував оглянути базу підготовки фахівців спеціальності «Технологічна освіта», автор статті Валентина Шпак провела екскурсії в Музей освіти, Кімнату-музей Михайла Вериківського, Галерею довоєнної фотографії 20 — 30-х років XX століття, у Виставкову залу, до Собору Преображення Господнього. Колишні студенти побачили гімнастичний зал, Концертний зал Гуго Коллонтая, спортивний комплекс. Й упродовж оглядів не змовкали запитання про рідних викладачів...

По-різному склалися долі наших випускників. Всі вони отримали направлення на місце педагогічної діяльності, стали вчителями і передавали своїм учням усі знання і вміння, отримані в педагогічному училищі. Після перерви на армійську службу продовжували педагогічну працю. Одні з них працювали вчителями, інші — займали керівні педагогічні посади, окремі змінили вчительську роботу, змушені були шукати себе за кордоном, організовувати власний бізнес. І де б не були наші фахівці — постійно і всюди їм ставали у нагоді вагомий знання, отримані в рідному педучилищі.

Ішов час... Молоді люди закохувались, одружувались, виховували дітей, які сьогодні вже самі отримують освіту, створюють сім'ї, дарують своїм батькам онуків.

Серед тогорічних випускників — юристи Микола Ходань, Богдан Попадин, історики Анатолій Черновський, художник-реставратор Ярослав Туряк і художник-романтик Віктор Онопрійчук. Михайло Юрків добровольцем служив у зоні війни; мав коротеньку відпустку — і поспішив назустріч спогадам, своїй студентській юності.

Нині всі ці випускники — солідні люди, котрим за 50, які мають значний життєвий досвід, власну позицію. З ними приємно спілкуватися, спостерігати, як вони змінилися, радіти їхнім успіхам. І в той же час скільки в цих людей добродушного гумору під час спогадів про студентські роки, навчання, іспити, вимоги викладачів, різні курйозні випадки, які відбувалися неначе вчора...

Особливо приємно чути, як наші вихованці оцінювали високий рівень підготовки в педагогічному училищі, процес навчання, викладання і вимогливо-любляче ставлення своїх викладачів з висоти свого нинішнього життєвого досвіду. Теплі слова вдячності розчулили викладачів, які були на зустрічі, і самих гостей.

І хоч не всі нині працюють на педагогічній ниві, та вчителі вони залишаються назавжди: у вчинках, думках, оцінках людей та у вихованні своїх дітей та внуків, багато з яких уже також є випускниками чи студентами нашої альма-матер. А вона, квітуча й оновлена, щороку радо зустрічає своїх вихованців, які злітаються до неї, як птахи до рідного гнізда.

Ніна БАГНЮК

ЧЕРЕЗ 36...

Здавалося, ніби вчора ми зустрілися після 35-річної перерви. Та прожитий рік став багатим на ретельні пошуки і досить-таки приємні знахідки, якщо можна так висловитись про «загублених» одногрупників. Цьогоріч троє з них приїхали вперше після закінчення педагогічного училища, а ще декілька «знайшлися» поки що лише у мобільному форматі.

Ми зупинилися в аудиторії № 5 — і час для нас зупинився: у цікавих розповідях, душевних сповідях де й ділися чотири години! Разом з нами були наші наставники Людмила Войтко, Катерина Єрусалимець, Анатолій Багнюк, кожен з яких пригадував цікаві факти з життя нашої дружної, веселої і неповторної студентської родини.

Багато наших дівчат працювали в закладах дошкільної освіти до самого виходу на пенсію: Неля Медвідь, Ліда Король, Галя Мушинська, Лєся Вербна, Галя Листюк, Ганя Чапко (нині проживає в Білорусі), Марійка Штойко. Ще й досі віддають свою любов маленьким вихованцям Таня Новодон і Оксана Галенда (переможець у номінації «Вихователь року — 2016»). Деякі з нас змінили фах чи знайшли цікаве захоплення: Галя Порицька — завідувач відділення територіального центру соціобслуговування, Оля Яцків — заступник начальника відділу виконавчої служби, Галя Максимів — вчитель української мови та літератури, Стефа Гузія була

методистом заочного відділення нашого педагогічного коледжу, Ганя Гаврих — на посаді секретаря сільської ради. Наполегливо йшла до своєї мети Марійка Кельман — доктор філософських наук, професор Черкаського інституту пожежної безпеки. Валі Голуб немає рівних у садоводстві і тваринництві: вона вирощує високосортні рослини і розводить породистих тварин. Окремих одногрупниць не оминула нелегка заробітчанська доля в Польщі, Італії та інших країнах, де вони залишили частинку незбагненої української душі.

І ще один факт: ми завжди ділились радістю та смутком, в будь-який час приходимо на допомогу, постійно спілкуємось по телефону чи через соціальні мережі — і в душі залишаємось отими 15—19-річними студентками, яким невіддільний час і перед якими відкритий цілий світ...

Ліна ВЕРЕСЕНЬ

Наша Кременеччина здавна славиться талановитими митцями: художниками, поетами, музикантами. Та особливої

популярності набули в останні роки виробництва народної творчості, серед яких — ковальство, гончарство, лозоплетіння, різьба по дереву і металу, писанкарство. Приємно, що всі згадані види творчості популярні в нашій академії та їх можуть освоювати наші студенти.

Проте нині мова йде про ще один цікавий вид творчості — виготовлення ляльок та дитячих іграшок. Саме цьому мистецтву присвятила себе Лілія Фурсик — колишня викладачка нашого педагогічного коледжу, а нині — вчитель моделювання іграшок-сувенірів Кременецького центру

КРАСИВО, ЯКІСНО, ЕКОЛОГІЧНО!

дитячої творчості і заодно — майстер і привітна господиня «Студії-крамнички творчих ідей», де ми й ведемо розмову з майстринею.

— Пані Ліліє, як цей вид мистецтва став захопленням і основною діяльністю Вашого життя?

— Я завжди любила шити і виготовляти вироби своїми руками. Проте свій остаточний вибір зробила після першого заняття у Центрі дитячої творчості. Звичайно, у цьому допомогли діти, їхній ентузіазм, фантазія і велике бажання творити.

— Які матеріали використовуєте у своїх роботах?

— Ми вирішили створити альтернативу китайським іграшкам та іншим виробам, тому в роботі використовуємо максимально екологічні матеріали: натуральні тканини, цілющі трави, морську сіль та інші, а також наповнювач холло-

файбер — матеріал, який не викликає алергічних реакцій.

— Ознайомте, будь ласка, з експонатами вашої творчої майстерні-крамнички.

— До послуг відвідувачів і покупців — різноманітня ляльок-травничок, ляльок-мотанок-крупничок, ляльок-дзвіночків, весільних зайчиків, яскравих подушечок, які водночас є своєрідними оберегами оселі та володіють цілющими властивостями: збирають негативну енергетику, зцілюють, створюють благополучну атмосферу в сім'ї, «приносять» гарні звістки. Кажуть, що коли людина вірить, то це дійсно діє. На замовлення виготовляємо оригінальні шкатулочки, спеціальні сувеніри для весілля, дитячі новорічні костюми.

— Проте ми бачимо тут ще й багато інших виробів.

— Так, до цієї крамнички приносять власні роботи викладачі академії: заслужений майстер народної творчості Тетяна Балбус пропонує декоративні картини, подушки із власними малюнками, розписаний посуд; майстер народної творчості Сергій Томашівський — глиняні амулети на щастя; Ольга Шайковська — в'язані туфельки для найменших красунь, брелочки та кактуси-голючниці; Світлана Ткачук — яскраві сумочки. До речі, треба сказати про окремий контингент митців — діточок з обмеженими можливостями, які також власноруч шикують оригінальні екологічні сумки.

— Любов до творчості та старанність завжди дають відповідні результати. Як зростає рівень робіт Ваших маленьких вихованців із Центру дитячої творчості?

— Ми й самі не чекали, що так швидко можна досягти успіху: наші роботи отримали Дипломи І ступеня у районному й обласному етапах Виставки-конкурсу «Наш пошук і творчість — тобі, Україно!», а також у

Всеукраїнському конкурсі «Знай і люби свій край», переможницею якого стала шестикласниця Кременецької ЗОШ-інтернату Олександра Каленик зі своєю лялькою Даринкою. А ще наші роботи були представлені на містечковому фестивалі «Дзвони Лемківщини», на Міжобласному мистецько-краєзнавчому фестивалі «Братина» (тут мені випала нагода провести майстер-клас по виготовленню ляльок)

і навіть на міжнародній виставці у Греції.

— Які Ваші мрії та плани на майбутнє?

— Розширення масштабів та урізноманітнення продукції.

— Щиро бажаємо Вам сил, натхнення,

нестримної творчої енергії та вагомим успіхів Вашим талановитим вихованцям!